

opusdei.org

“Det viktigaste Curriculum är att tjäna nästan”

Carlos Barrios är ortoped och universitetsprofessor i Valencia.

2006-05-24

Carlos Barrios, är från Segovia och 50 år gammal. Han blev klar med sin utbildning vid den medicinska fakulteten i ”la Universidad Autónoma de Madrid” och fortsatte sedan genom ett doktorat och ytterligare specialisering (klinisk karriär och forskningskarriär) i

Pamplona och Stockholm. År 1993 anslöt han sig till Valencia-universitetets medicinska fakultet där han nu innehar titeln professor i ortopedisk kirurgi och traumatologi. Han är medlem i olika internationella forskningsgrupper. År 2003 fick han i Seattle i USA ta emot ett pris för sina kliniska forskningar från *Scoliosis Research Society*, en av de främsta utmärkelserna inom denna specialitet. Men Dr. Barrios liv är inte begränsat till universitetsvärlden, kirurgiavdelningen på sjukhuset eller forskningsseminarier. Hans liv innehåller så mycket mera, han är numerarie i Opus Dei.

Varifrån fick du kallelsen att bli läkare och forska i den medicinska vetenskapen?

Vi läkare brukar förklara det så, att det finns föregångare inom släkten som vi kanske brås på. I mitt fall

fanns det mycket betydande sådana. Min farfar var en mycket älskad och framstående läkare som började sin karriär i Ortigosa i provinsen Segovia. Tre av hans söner – min far var en av dem – följde i hans fotspår och startade kirurgisk klinik i Segovia. Det var den miljö som jag växte upp i och en syster till mig och en kusin beslöt sig också för detta yrke. Och nu finns det en brorsdotter som följer familjens tradition.

Vad tänker du på när du befinner dig i operationssalen?

Jag har ägnat mig åt operationer av ryggraden i flera år nu. De tar 7-8 timmar och är mycket kinkiga. Det är mycket viktigt att göra ordentliga förberedelser och att studera varje enskilt fall. När det kommer till själva operationen koncentrerar jag mig mycket på själva ingreppet. Men när jag ser vad jag måste göra tänker jag också på vad patienten måste lida

och lider på något vis med honom, har ont på samma sätt som han. Då offrar jag åt Gud detta arbete och dessa smärtor och ber Gud att göra honom frisk och att också hjälpa alla som är sjuka. Och jag ber skyddsänglarna att de konrollerar mina händer och alla kirurgers händer så att vi inte skadar våra patienter.

Att tjäna nästan.

Varför begav du dig till Sverige och vad lärde du dig där?

Det var år 1985 efter det att jag avslutat mitt specialistarbete vid Pamplonas universitetsklinik som jag begav mig till Karolinska Institutet i Stockholm för att arbeta på den ortopediska onkologiska avdelningen där. Under de fem år som jag bodde i Sverige lärde jag mig mycket, framför allt ett sätt att arbeta som var fullt av mänskliga dygder, ordning, intensitet, stränghet och

något mycket viktigt – att vara lugn i alla situationer. Dessutom hade jag turen att få vara med i början av Opus Deis apostoliska arbete i Skandinavien, vilket tillät mig att lära känna den dåvarande Opus Deis prelat, don Álvaro del Portillo, som reste till detta land minst en gång om året för att uppmuntra oss i vårt arbete.

Vad sade Alvaro del Portillo till er från verket som var där?

Han var en fantastisk person, mycket artig, kärleksfull och på samma gång ödmjuk och därför mycket trevlig att umgås med. Han kände väl till landet, visste att vi var i ett land med mycket få katoliker och han ingav oss tro och optimism. Han sade till oss att vi var där för att så och att det skulle bli andra som skördade frukterna av vårt arbete. Till oss forskare som då fanns på Karolinska – vi var fyra, en brasilianare, en

argentinare och två spanjorer – talade han mycket om att i en miljö som den vi arbetade i och där mycket går ut på konkurrens, var det viktigt att tjäna vår nästa, att hjälpa utan att det märktes och att alltid visa upp ett leende ansikte.

Sedan 1993 är du nu vid medicinska fakulteten vid Valencia-universitet. Betydde det en radikal förändring?

Nej, egentligen inte. Att arbeta vid ett universitet betyder att man ofta tävlar med andra, eftersom det är viktigt att ha ett bra Curriculum som innebär att forska och publicera. Men å andra sidan betyder det arbete där vi tjänar nästan att vi gör det mot individer som har förnamn och efternamn. Det är doktorander, elever, kolleger från forskningslagen osv. Detta att man bryr sig om andra och att man försöker helga sig i arbetet dag för dag, det är det

viktigaste *curriculum*, det *curriculum* som ger oss tillträde till himlen.

Projektet "Var solid" Vad anser du om de nuvarande studenterna?

Jag är ingen sociolog men min erfarenhet är mycket positiv. Jag skall berätta vad jag menar. År 1992 fick jag vara med om salighetsförklaringen av Opus Deis grundare. Johannes Paulus II uppmuntrade i sin homilia Opus Deis medlemmar att vara trogna vår väg, och att på så sätt bära vittnesbörd om evangeliet. Detta borde uttrycka sig, sade han i "en apostolisk dynamism som särskilt riktar sig till de mest behövande och de som saknar allt". Dessa ord ekade särskilt starkt i mitt inre och jag kommenterade dem för en kollega som var med mig.

När vi kom hem började vi prata om ett projekt vars syfte skulle vara att ge hälsovård och socialvård till

särskilt behövande personer eller sådana som är marginaliserade. Det var därför vi grundade vår förening. För närvarande är vi ett NGO (icke-statlig utvecklingsorganisation) som har mer än 120 associerade eller medarbetare. Av dessa är ett femtiotal yrkesfolk som arbetar inom hälsovården.

Men låt mig återgå till ämnet. År 2002 satte vi igång projektet som på engelska går under namnet "Be solid" och som syftar till att ge hälsovård till barn i några särskilt fattiga områden i tredje världen. I detta program kan studenter som tagit examen under de senaste åren delta. Vad mera kan jag säga? Den årliga konferensen som vill förklara vad det hela går ut på har alltid många deltagare, både assistenter och studenter som vill engagera sig i olika delar av projektet. Det finns alltså många universitetsstudenter som önskar tjäna sin nästa.

Vilken är din relation med idrottsvärlden och särskilt cykelsporten?

En yrkesmässig relation. Alltsedan 1982 ägnar jag mig också åt idrottsskador och försöker hjälpa professionella tävlingscyklister. Jag har förvandlat en hobby nästan till ett yrke. Jag har bland annat deltagit i flera franska "Tours" som idrottsläkare. Cyklismen är en mycket hård sport och de som ägnar sig åt den måste ge många uppoffringar. Man lär av dem att ta sig igenom många berg – svårigheterna – varje dag.

Är ni med bara på yrkets vägnar?

För att säga sanningen så är denna idrottsgren något som fascinerat mig sedan jag var liten. En skada hindrade mig från att mera på allvar ägna mig åt den. Sedan kompenserade mig Gud för det och började lära mig känna denna värld

genom mitt yrke. Ännu idag tränar jag tillsammans med en grupp vänner. Den bedrift som gör mig mest stolt är att ha tagit mig upp i "Tourmalet". Under många år följde jag deltagarna i en bil men sedan några år tillbaka har jag haft förmånen att själv kröna den genom att trampa på pedalen.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/det-viktigaste-curriculum-ar-att-
tjana-nastan/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/det-viktigaste-curriculum-ar-att-tjana-nastan/) (2025-08-13)